

Yürek Deniz Değil ki Öfkelerini Kayalardan Alsın

— sidika-emek · 24 Ağustos 2009

Hepimizin hayatında içimiz yanarak anlatacağımız bir sürü şey vardır. Anlatmak isteriz ama anlatabileceğimiz kişi veya kişiler yoktur. Bazen anlatmaya çekindiğimiz şeylerde olabilir. Gizli kalması gerekir. Yüreğimizde saklarız uzun zaman. Hele sebep yürek işi olunca hiç anlatamayız. Çok büyük hatalar yapmamıza sebep olan organlarımızdan biridir yürek. Hata yapınca yüreğimizin sızısı büyük olur. Yürek sadece duyguları körükler. Mantık uğramaz yüreğin olduğu yere. Korkar duygulardan. Yarışamaz ne duygularla ne de yürekle.

Yürek, deniz değil ki öfkelerini kayalardan alsın. Yürek bu acımasız dünyada en çok zarar gören organımızdır ayrıca. Çok sancılı günler yaşar kendi içinde. Kimseye anlatamaz içinden geçenleri. Kime gitsin derdini anlatsın. Hangi organımızla işbirliği yapsın. Biraz da kendi doğrularıyla yaşar. Beynin bile kendini hükmetmesini asla müsaade etmez. Eğer beyin öne geçerse geri çekilir. Duygularını içinde saklar.

Hayat insanı öyle ana getiriyor ki bazen ne yüreği dinliyoruz ne de beyni. Yaşamak duygusunu bile yitiren bir sürü insan var. An meselesi hayatı son vermek. Ne yürek engelleyebiliyor ne de beyin. Ne duygu kalıyor ne de mantık. Öyle an geliyor ki gözüne bakan bir çift göz arıyor insan. Elinden tutacak ve yanında olduğunu hissettirecek sıcaklığı gösteren birisine ihtiyaç duyuyor. Ne yazık ki günümüzde öyle insanları bulmak çok zorlaştı. Seninle ağlayıp seninle gülen insan sırtını döndüğünde sırtından vurabiliyor. Güvenin kırılıyor. Yine yalnız kalıyorsun. Bir sevenim yok diyorsun ve yine neden yaşadığını sorguluyorsun kendine. Yaşamak için sebepler arıyorsun. Bir yeşil ışık görmek istiyorsun. Ama yine bulamıyorsun. Hayata, insanlara ve kendine öfkeleniyorsun. İnsan öfkelerini aldırmaq için birilerine sataşiyor. Hele bir de evliysen daha fazla üzerindeki yük. O zaman daha fırtınalı geçiyor yürekteki huzursuzluk. Çocuğunuz varsa çocuklara, eşinize veya iş yerinde herhangi birine sataşılıyorsunuz. Yani içinizi boşaltmanız lazım... Birileriyle konuşup dertleşmek istiyor insan. Bazen eşin bile olsa anlayamıyor seni. Bu zamanda insanı anlayabilecek iyi bir dost bulmak da zor... Bugün dost bildiğiniz iki gün sonra düşman kesiliyor. Çıkar dünyasında yaşamak pek kolay olmuyor açıkçası. Yine öfkeleniyorsunuz. Deniz ne güzel öfkelerini kayalardan alıyor vuruyor kayalara, kayalara... Alıyorsun iki elinin arasına başını. Mücadele ediyorsun yürek ile beyin arasında. Yaşasam mı yaşasam mı diye. Kendi kendimize psikologluk da yapamıyoruz ne yazık ki. Boğulduğumuzu hissediyoruz. Destek istiyoruz kurtulmak için eğer bulabilirsek yaşamaya devam. Ya bulamazsak sonucunu düşünmek bile istemiyorum.

Kendi kendimize yaptığımız her yanlış hayatımıza mal oluyor. Aklimız başımıza gelince zaman geçmiş oluyor. Son pişmanlık fayda etmiyor. Keşkeler sıralanıyor liste halinde önümüze. Kime kızacaksın ki sebep kendin isen.

Hele bu hataya yürek sebepse...

Yüreğimize söz geçiremediyse...

Yürek öfkesini nerden alsın...

O zaman herkes kendini rahatlatmanın yolunu bulmalı bence. Hele yürek ile beyin arasında bocaladığı dönemlerde. Eğer kendimize yanan bir yeşil ışık yok ise asla kırmızı ışıkta geçmemeliyiz. Hayatımızı riske atmamalıyız. Yüreğimizi bir kenarda tutup mantığımızı çalıştırmalıyız. Mantığımızla almamız hayattan intikamımızı. Yenilmemeliyiz hiçbir zorluğa. Dimdik ayakta kalabilmeliyiz. Bir bakıma kendimizi tedavi etmenin yoludur bu. Kimseye güvenemediğin zamanlarda sadece kendimize güvenmek

Ben duygularıyla hareket eden birisiyim. Çok acı çektim. Mantığım yüreğime geçemedi hiçbir zaman. Nokta kadar yanabilecek yeşil ışığı çok aradım ama ne yazık ki yoktu. O günleri hatırlamak bile içimi burkuyor. Dost diyebileceğim kişilerde teker, teker gittiler. Sevdiğini sandığım gözlerde o kadar çok boşluk yakaladım ki. Kendime acı, acı baktığım zamanlar çok oldu. Doğduğumdan yaşadığım ana kadar olan dönemleri sorguladım içim de hep. NEDEN BEN DİYE? Yazmakla bitiremediğim anılarım hep acılarla doluydu. Anlatsam çevremdeki kişileri de belki acıtırırdı. Tabi ki duygusu olanlara Benim çektiğimi bilmeyen beni ne kadar anlayabilirdi. İçimde sakladım bütün acılarımı. Çektiğim acılar taşıyabileceğimden çok fazlaydı. Hani 50 kg yük taşıyacak hamala 100 kg yük verirsinde altında iki büklüm olur ya ben de öyleydim. İki büklümde olsa bu günlere gelmeye başardım. Hiç kolay değildi ama bu günlere ulaştığım için mutluyum açıkçası. Ama artık kendimi rahatlatmanın bir yolunu buldum. Kendimce güzel yazılar yazıyorum ya da yazmaya çalışıyorum diyelim. Yazabildiğim kadarıyla şiirler yazıyorum. İçim açılıyor. Bu şekilde kendimi rahatlatıyorum. Tedavimde büyük bir başarı yakaladım. Ne ben üzülüyorum ne de çevremdekiler. Benim gibi hissedenlere TAVSİYE EDERİM...

Çünkü

YÜREK, DENİZ DEĞİL Kİ ÖFKESİNİ KAYALARDAN ALSIN.

Sıdıka Emek